

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania Z. S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 27
lutego 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 listopada 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w L. z 8 marca 2018 r., VIII U (...), mocą którego Sąd Okręgowy przyznał Z. S. (wnioskodawca) prawo do emerytury, w ten sposób, że oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. (organ rentowy).

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: 1) czy dla oceny zakwalifikowania pracy w warunkach szczególnych koniecznym jest wykonywanie przez skarżącego bieżącej konserwacji urządzeń tylko i wyłącznie na hali produkcyjnej, w której jako podstawowe wykonywane były prace na

urządzeniach tego samego rodzaju co urządzenia konserwowane przez skarżącego, czy też możliwym jest zakwalifikowanie do pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej przez skarżącego bieżącej konserwacji tych urządzeń na hali remontowej, w której jako podstawowe wykonywane były przez innych pracowników prace przy użyciu takich urządzeń i narzędzi jak np. spawarka, szlifierka, lakiernia, natryskiwarka, itp.?

2) czy dla oceny zakwalifikowania pracy w warunkach szczególnych konieczne jest wykonywanie pracy w przedsiębiorstwie, zajmującym się łączeniem wszystkich czynności wymienionych w Wykazie A Dział II rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm., dalej jako rozporządzenie z 7 lutego 1983 r.), a mianowicie czy konieczne jest żeby przedmiotem działalności tego przedsiębiorstwa było wytwarzanie, przesyłanie energii oraz montaż i remont urządzeń elektronicznych i energetycznych, czy też dla zakwalifikowania do prac w warunkach szczególnych wystarczającym jest, że przedmiotem działalności przedsiębiorstwa, w którym zatrudniony był pracownik, był montaż i remont urządzeń elektrycznych i energetycznych, zaś przedsiębiorstwo to nie zajmowało się bezpośrednio wytwarzaniem i przesyłaniem energii elektrycznej?

Ponadto w ocenie wnioskodawcy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, z uwagi na przyjęcie przez Sąd Apelacyjny błędnego kryterium oceny prac wykonywanych przez skarżącego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawcy organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się bowiem zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). W niniejszej skardze wnioskodawca nie powołał żadnego przepisu w sformułowanych zagadnieniach prawnych, co już samo w sobie daje podstawy do stwierdzenia niewypełniania wymogów przedsądu w zakresie tej przesłanki.

Skarżący dokonuje błędnej kwalifikacji wykonywanych przez siebie obowiązków, nie zauważając różnicy między bieżącą konserwacją a remontem, podczas gdy pojęcia te nie są zakresowo tożsame. Bieżąca konserwacja polega na utrzymaniu urządzenia w dobrym stanie przez dbanie o to urządzenie i pielęgnowanie w celu zabezpieczenia przed szybkim zużyciem. Konserwacja służy więc zachowaniu możliwości dalszej (nieprzerwanej lub ze względów bezpieczeństwa przerwanej tylko chwilowo) eksploatacji urządzenia. Natomiast remont polega na wykonywaniu prac mających na celu odtworzenie stanu pierwotnego lub przywróceniu wartości użytkowej danego urządzenia może odnosić się wyłącznie do czynności realizowanych w trakcie eksploatacji konserwowanego urządzenia, służących podtrzymaniu jego sprawności i dalszemu użytkowaniu (wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2019 r., I UK 95/18, LEX nr 2687721). W świetle dokonanych przez Sąd Apelacyjny ustaleń, że wnioskodawca wykonywał pracę w dużej części przy remontach nie zaś przy bieżącej konserwacji, rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dotyczącego warunków, w jakich musi się odbywać praca przy bieżącej konserwacji oraz jakie warunki musi spełniać

przedsiębiorstwo zatrudniające pracownika, by jego praca mogła zostać uznana za pracę w warunkach szczególnych, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W rezultacie nie można przyjąć, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne lub też, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Mając na względzie powyższe oraz uwzględniając, że wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego został ograniczony przez organ rentowy do przypadku oddalenia skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.